

ŠKOTIJOS ATSAKAS KNYGAI
PENKIASDEŠIMT PILKŲ ATSPALVIŲ
SUNDAY POST

nepaklusti
taisyklėms

SAMANTHA YOUNG

baltos lankos

Samantha Young

Nepaklusti taisyklēms

romanas

Iš angļu kalbos vertē Justē Povilaitienē

baltos lankos

1 skyrius

Edinburgas, Škotija

Spoksojau į paveikslą ir svarsčiau, kas ten, po velnių, pavaizduota. Krūva spalvotų linijų ir apskritimų su šiokiais tokiais šešėliais. Regis, kažką panašaus jau buvau mačiusi. Tiesą pasakius, prisiminiau, kad turiu kažkur užkištą Koulo paveikslą, kuriį jis nupiešė būdamas trejų. Nepaprastai panašų į šį. Vis dėlto suabejojau, ar kas nors mokėtų tris šimtus septyniasdešimt penkis svarus už Koulo keverzonę. Vargu, ar kuris sveiko proto žmogus sutiktų suploti tris šimtus septyniasdešimt penkis svarus už drobę, atrodančią taip, lyg ją būtų pastatę tiesiai prieš traukinį, gabenusį dažus, bet, deja, nuvažiavusį nuo bėgių ir subyrėjusį į šipulius.

Kad ir kaip būtų, nužvelgusi aplink susibūrusius žmones pastebėjau, kad daugeliui galerijos lankytojų šis meno šedevras patinka. Galbūt man tiesiog neužtenka proto suprasti, kas ten pavaizduota. Stengdamasi pasirodyti prieš savo vaikiną meniškai išprususi, nutaisiau susimąsčiusios išraišką ir pasukau prie kitos drobės.

– Hm... Gerai, nesuprantu, – išgirdau šalia žemą, kimų balsą. Visur jį atpažinčiau. Amerikietiška tariaimi žodžiai, kai kur suardyti ritmo, dėl škotiško akcento aštriau pabrėžiami priebalsiai – ir tik dėl to, kad žodžių savininkė beveik šešerius metus gyveno Škotijoje.

Pasukusi galvą išvydau savo geriausią draugę Džosę. Pajutau didžiulį palengvėjimą. Pirmą kartą šį vakarą džiugiai nusišypsojau.

Džoselina Batler. Tiesmuka, drąši ir ryžtinga amerikietė. Dirbome kartu viename ganėtinai prašmatniame bare – „Club 39“. Tai buvo pramogų vieta, įrengta rūsyje, pačioje garsiausioje centrinėje miesto gatvėje – Džordžo, ir ten mudvi dirbome jau penkerius metus.

Apsivilkusi dizainerio siūtą juodą suknelę, apsiavusi „Christian Louboutin“ batelius, mano žemaūgė draugė atrodė seksualiai. Jos vaikinai Breidenas Karmaiklas atrodė lygiai taip pat. Stovėdamas už Džosės nugaros ir savininkiškai laikydamas ranką jai ant strėnų, vyras spinduliavo pasitikėjimą. Buvo iš tų vyrų, dėl kurių varvinau seilę. Jis – mano svajonių vaikinai, kurio ieškau ištisius metus. Jeigu taip stipriai nemylėčiau Džosės, o Breidenas šitaip beprotiškai jos nedievinčiau, pastatyčiau ją į vietą norėdama jį pasisavinti. Breidenas buvo beveik šešių su puse pėdų ūgio, tad tobulai tiktų man, aukštaūgei. Buvau stublinamai aukšta – penkių pėdų ir dešimties colių, o apsiavusi tinkamus aukštakulnius siekdavau daugiau nei šešias pėdas. Be visų ką tik minėtų privalumų, Džosės vaikinai buvo dar ir patrauklus, turtingas ir šmaikštus. Ir beprotiškai mylėjo Džosę. Jie drauge jau beveik aštuoniolika mėnesių. Jaučiau, kad artinasi piršlybų diena.

– Nuostabiai atrodai, – pasakiau Džosei, nužvelgdama jos kūno linijas. Didelės krūtys, platūs klubai ir sėdmenys, ir tai niekam nepraslystų pro akis. – Dėkoju, kad atėjote. Abu.

– Na, liksi skolinga, – sumurmėjo Džosė. Nužvelgus visus paveikslus, jos antakiai išsilenkė. – Turėsiu rimtai meluoti, jei dailininkė pasiteiraus, ką manau apie šiuos meno kūrinius.

Breidenas spustelėjo jai šoną ir iš viršaus nusišypsojo.

– Na, jeigu menininkė tokia pretenzinga kaip ir jos kūriniai, kodėl melas negali būti toks bjauriai nuoširdus kaip tu?

Džosė jam išsišiepė.

– Tiesa.

– Ne, – įsiterpiau žinodama, kad jeigu nesulaikysiu, ji būtent taip ir pasielgs. – Beka yra Malkolmo buvusioji, ir jie vis dar draugai. Jeigu Robertas Hjusas sužinos, kad ją sukritikavai, pasiųš mane velniop.

Džosė susiraukė.

– Robertas Hjusas?

Atsidusau.

– Garsusis meno kritikas.

– Man tai patinka. – Džosė nedorai nusišypsojo. – Žinai, jie sako, kad sąžiningumas beveik prilygsta dievobaimingumui.

– Brangioji, manau, tai tyrumas.

– Be abejo, tyrumas, bet akivaizdu, kad sąžiningumas svarbus ne ką mažiau?

Man beveik užėmė kvapą. Džosės akys žioravo užsispyrimu. Ji buvo lyg nesulaikoma jėga, ir jeigu turėjo tvirtą nuomonę arba norėjo ką nors pasakyti, sulaikyti buvo beveik neįmanoma. Kai pirmą kartą tą panelę sutikau, ji buvo neįtikėtina uždara ir nesikišdavo į draugų meilės santykius. Ir tik po pažinties su Breidenu Džosė labai pasikeitė. O mudviejų draugystė sustiprėjo. Dabar ji buvo vienintelis žmogus, tikrai žinantis visą teisybę apie mano gyvenimą. Buvau dėkinga, kad turiu tokią draugę, bet tokiomis akimirkomis kaip ši užsinerėdavau, kad ji būtų ta senoji Džosė, giliai viduje slėpusi savo mintis ir jausmus.

Su Malkolmu Hendriu susitikinėjau jau beveik tris mėnesius. Jis man tobulai tiko. Mielas, atsipalaidavęs, aukštas – ir turtingas. Malkolmas buvo pats vyriausias iš mano turėtų, kaip juos juokaudama vadino Džosė, „turtingų tėtušių“. Jam buvo tik trisdešimt devyneri, tad negalėjai pavadinti *seniu*. Bet vis dėlto buvau penkiolika metų už jį jaunesnė. Man tai nebuvo svarbu. Įtikinau draugę, kad galbūt jis yra tas *vienintelis*, ir nenorėjau,

kad Džosė dabar rizikuotų mudviejų draugyste įžeisdama jo gerą bičiulį.

– Džoselina... – Pastebėjęs, kad vis labiau nervinuosi, Breidenas ir vėl spustelėjo jai liemenį. – Nepaisant visko, manau, būtų geriausia, jei šįvakar imtumėisi apsimitinėjimo meno.

Galų gale pamačiusi mano veido išraišką, Džosė raminausiai patapšnojo per ranką. – Aš juokauju, Džo. Elgsiuosi labai diskretiškai. Pažadu.

Linktelėjau.

– Tiesiog... žinai, viskas sklandžiai klostosi.

– Malkolmas, regis, padorus vyrukas, – pritarė man Breidenas.

Džosė sukrenkštė, bet mudu nekreipėme į tai dėmesio. Ji aiškiai parodė, ką mano apie šitokį pasirinkimą. Buvo įsitikinusi, kad išnaudoju Malkolmą, o jis – mane. Tiesa, tas vyras buvo dosnus, bet man ir reikia jo dosnumo. Kad ir kaip būtų, man jis iš tiesų rūpėjo. Po nelaimingos pirmosios meilės, kurią pajutau Džonui būdama šešiolikos, pradėjau domėtis žavingais globėjais, kurie užtikrintų mano ir Koulo saugumą. Deja, šeima Džonui pasidarė nebesvarbi, ir jis mane metė.

Gavau vertingą gyvenimo pamoką.

Ši patirtis padėjo atsirasti naujam reikalavimui, kurį kėliau vaikinams, – tas, su kuriuo susitikinėsiu, privalo turėti gerą darbą, būti motyvuotas, darbštus ir gerai uždirbti. Nesvarbu, kaip sunkiai ari pati, neturėdama išsilavinimo ir kokio nors talento, niekada negalėsiu uždirbti tiek, kad šeimai būtų užtikrinta stabili ateitis. Laimė, buvau užtektinai graži, kad daugiau aukštos kvalifikacijos ir talentingą *vyrą*.

Po keleto metų, kai atsigavau po širdgėlos dėl žlugusio romano su Džonu, mano gyvenime pasirodė Kolumas. Trisdešimtmetis

pasiturintis įmonės teisininkas, žavus, kultūringas, išprusęs. Bu-
vau pasiryžusi padaryti viską, kad šie santykiai truktų ilgai, tad
tapau mergina, kokia, kaip įsivaizdavau, jam būtų tinkamiausia.
Kurį laiką Kolumas manė, kad *esu* tobula. Kartu praleidome dve-
jus metus – mūsų santykiams per daug koją kišo nutylima tiesa
apie mano šeimą ir nesugebėjimas atverti širdies, todėl jis mane
paliko.

Prireikė daugybės mėnesių, kol po Kolumo suėmiau save į
nagą... O kai grįžau į vėžes, puoliau į Timo glėbį. Baisus spren-
dimas. Timas dirbo kapitalo įmonėje. Buvo beprotiškai egocen-
triškas, tad, tiesą sakant, aš jį palikau. Paskui atsirado Styvenas.
Pardavimų vadovas vienoje iš tų įkyrių įmonių, kurios siūlo pas-
laugas ar prekes skambindamos į kiekvienas duris. Styvenas daug
laiko leisdavo darbe, todėl maniau, kad mums tai bus į naudą,
deja, nebuvo. Džosė pamanė, kad jis mane metė dėl mano įsipa-
reigojimų šeimai, dėl kurių nesugebėjau elgtis lanksčiai. Tiesa ta,
kad Styveną palikau *aš*. Jis vertė mane jaustis niekam tikusia. Jo
pastabos apie mano menkumą kėlė per daug prisiminimų. Iš tiesų
beveik nebuvo ką apie mane kalbėti, išskyrus išvaizdą, tačiau jis
nuolatos kartojo tą patį, tad galiausiai ėmiau jaustis tarsi apmoka-
ma palydovė. Supratau, kad atėjo laikas nutraukti santykius.

Man teko iškęsti įvairių šunybių, tačiau ir aš turėjau ribas, o
laikui bėgant jos vis siaurėjo.

Vis dėlto Malkolmas buvo kitoks. Jis niekada nevertė manęs
jaustis siaubingai dėl išvaizdos, ir iki šiol mūsų santykiai buvo
sklandūs.

– Na, tai kur ta loterijų auka?

Žvilgtelėjau per petį ieškodama Malkolmo. Į Džosės sarkaz-
mą stengiausi nekreipti dėmesio.

– Nežinau, – sumurmėjau.

Man su Malkolmu pavyko atrasti aukso gyslą tiesiogine tų žodžių prasme. Mat jis – buvęs teisininkas, aukso puodo laimėtojas. Prieš trejus metus Malkolmas išlošė „EuroMillions“, metė darbą – tiesą sakant, karjerą – ir mėgavosi nauju gyvenimu. Milijonieriaus gyvenimu. Kad turėtų veiklos, nusprendė išmėginti sėkmę kilnojamojo ir nekilnojamojo turto srityje. Tad dabar turėjo vertybinių popierių portfelį ir buvo teisėtas viso to gėrio savininkas.

Mes stovėjome senoviniame raudonų plytų pastate, kurio nešvarūs langai buvo sudėlioti į eilę mažų stačiakampių, labiau tinkančių sandėliui, o ne dailės galerijai. Viduje viskas atrodė kitaip. Tai buvo ideali vieta parodoms – kietmedžiu išklotos grindys, nuostabus apšvietimas ir sienos su pertvaromis, skirtomis meno kūriniais eksponuoti. Malkolmas išsiskyrė prieš metus iki laimėjimo loterijoje. Be abejo, išvaizdus ir turtingas vyras iškart patraukė tokios jaunos moters kaip aš dėmesį. Tačiau netrukus jis sutiko Beką, patyrusią dvidešimt šešerių metų menininkę iš Airijos. Jiedu susitikinėjo du mėnesius, o išsiskyrę vis tiek liko geri draugai. Malkolmas investavo pinigus į jos paveikslus, taip pat nuomojo jai galeriją už kelių kvartalų nuo mano senojo buto Leite.

Turėjau pripažinti, kad galerija ir dailės paroda buvo įspūdingi. Net jeigu ir nesugebėjau suvokti šių meno kūrinių prasmės.

Malkolmui pavyko prisivilioti grupelę privačių pirkėjų, sutikusią dalyvauti šiame ypatingame naujos Bekos paveikslų kolekcijos pristatyme, ir, laimė, *jie* suprato jos meną.

Netekau savo palydovo, vos atvykom į renginį. Prie Malkolmo ir manęs, mūvinčios blizgančias tampres ir įsinėrusios į per didelį megztinį, pribėgo Beka, basomis tapnodama per ledines kietmedžio grindjuostas. Ji sutrikusi nusišypsojo man, čiupo Malkolmą ir pareikalavo, kad supažindintų su žmonėmis, atėjusiais į

parodą. O aš likau vaikštinėti po galeriją svarstydamą, ar man stinginga meninio skonio, ar šis menas tiesiog baisus.

– Ketinau nupirkti kurį nors paveikslą, kad papuoštume buto sienas, tačiau... – Breidenas tyliai švilptelėjo, pamatęs drobės, prie kurios stovėjome, kainą. – Laikausi taisyklės – nepermokėti už šlamštą.

Džosė suprunkštė ir pritariamai palinkėjo. Nusprendžiau, kad bus geriausia, jei pakeisiu pokalbio temą, kol jie nepadrąsino vienas kito būti atvirai nemandagiems, tad paklausiau:

– Kur Elė su Adamu?

Elė buvo miela ir visur įžvelgdavo pozityvumą. Taip pat sugebėdavo suvaldyti aštrius mano geriausios draugės ir savo brolio liežuvičius. Kaip tik dėl to ir pakviečiau ją į šį renginį.

– Ji su Adamu namie, – gana rimtai atsakė Džosė, ir tai priverstė mane sunerimti. – Šiandien ji sulaukė MRT tyrimo rezultatų. Žinoma, viskas gerai, bet atgaivino blogus prisiminimus.

Vos prieš metus Elei buvo atlikta galvos operacija, pašalinoti nepiktybiniai navikai, dėl kurių ji jautė tam tikrus fizinius simptomus ir priepuolius. Tada Elės dar gerai nepažinojau, bet kartą, kol Elė sveiko, Džosė įgriuvo į mano senąją butą pasikalbėti – iš jos pasakojimo ir sužinojau, kad jie visi tada išgyveno gana sunkų etapą.

– Pasistengsiu netrukus ją aplankyti, – suniurnėjau svarstydamą, ar vis dėlto rasiu laisvo laiko savo dienotvarkėje.

Gyvenau gana karštligišškai blaškydamasi tarp dviejų darbų, prižiūrėjau mamą ir Koulą, be to, lydėdavau Malkolmą visur, kur jam reikėjo.

Džosė linktelėjo. Jai tarp antakių įsirėžė nerimo raukšlės. Dėl Elės ji išgyveno labiau nei dėl kitų. *Gerai, galbūt ne vien dėl jos*, – pamaniau, metusi žvilgsnį į Breideną – jo antakiai taip pat buvo suraukti, o veide atsispindėjo susirūpinimas.

Galėčiau teigti, kad Breidenas yra pats rūpestingiausias brolis, kokį man teko kada sutikti. Neturėjau dėl ko šaipytis – žinojau, ką reiškia pernelyg rūpintis jaunesniuoju broliu.

Stengdamasi išblaškyti jų niūrias mintis, pajuokavau apie visiškai sušiktą dieną darbe. Antradienių, ketvirtadienių ir penktadienių vakarais dirbdavau bare „Club 39“. Pirmadieniais, antradieniais ir trečiadieniais dienos metu – asmenine Tomo Mikelo asistente, apskaitininke Mikelo ir Jango buhalterinės apskaitos įmonėje. Ponas Mikelas buvo kintančios nuotaikos šunsnukis, o „asmeninė asistentė“ – tik prašmatnus pavadinimas, iš tikrųjų reiškiantis pastumdėlę, tad dėl jo spalvingo temperamento turėdavau kęsti nuolatinį muštrą. Kai kada sutardavome gerai, ir viskas eidavosi kaip per sviestą, bet būdavo tokių dienų kaip šiandien. Šiandien jis rėžė tiesiai į akis, kad esu kvaila per visą pilvą arba, kitaip sakant, visiška netikėlė. Regis, iš manęs nebuvo jokios naudos: Mikelo kava neužtektinai pasaldinta, kepyklėlės darbuotoja neatkreipė dėmesio į mano prašymą iš jo sumuštinio išrinkti pomidorus, neišsiunčiau laiško, kurį man ponas Mikelas *užmiršo* paduoti. Laimė, rytoj nuo savo vadovo ir jo kandaus liežuvio galėsiu pailsėti.

Breidenas dar kartą pamėgino mane įtikinti, kad nebedirčiau pas Mikelą ir puse etato įsidarbinčiau jo nekilnojamojo turto agentūroje. Tačiau atsisakiau, kaip ir daugelio ankstesnių Džosės pasiūlymų. Buvau be galo dėkinga už gerumą, bet norėjau pati tvarkytis savo gyvenimą. Visada. Kai pasitiki žmonėmis, kurie tau rūpi, ir jiems užkrauni tokią sunkią atsakomybės naštą kaip ši, jie neišvengiamai tave nuvilia. O aš tikrai nenorėjau nusivilti nei Džose, nei Breidenu.

Šįvakar Breidenas buvo nusiteikęs atkakliau nei paprastai ir užsispyręs vardijo darbo su juo privalumus. Klausydamasi jo,

netikėtai pajutau, kad man per sprandą perbėgo šiurpuliukas. Raumenys įsitempė, vos vos kryptelėjau galvą. Breideno žodžiai prislopo – stengiausi išsiaiškinti, kas patraukė mano dėmesį. Žvilgsniu perbėgau salę, ir netrukus man užgniauzė kvapą: akys sustojo ties vaikinų, spoksančiu tiesiai į mane. Mūsų žvilgsniai susitiko, ir aš netikėtai pajutau tarp mudviejų esantį fizinį ryšį. Jaučiausi taip, lyg ką tik būtume atradę vienas kitą minioje. Širdis ėmė plakti stipriau, ausyse spengė.

Mus skyrė nemažas atstumas, tad negalėjau įžvelgti jo akių spalvos. Bet jos buvo mėšlios ir tiriančios. Vyras atrodė sutrikęs kaip ir aš – ir jis pajuto kibirkštis, tai išdavė suraukta kakta. Kodėl jis patraukė mano dėmesį? Tikrai nebuvo iš tų, į kuriuos paprastai reaguodavau. Taip, jis gana patrauklus. Netvarkingai sušukuoti dulsvai šviesūs plaukai, seksuali kelių dienų barzdelė. Aukštas, bet ne toks kaip Malkolmas. Tikriausiai jo ūgis siekia ne daugiau kaip metrą aštuoniasdešimt. Šįvakar, avėdama šiuos aukštakulnius, būčiau šiek tiek už jį aukštesnė. Galėjau matyti jo bicepsus ir išsišovusias venas, mat jis, kvailelis, vėlyvą žiemą vilkėjo trumparankovius marškinėlius. Vis dėlto vyrukas nebuvo tokio sudėjimo kaip vaikinai, su kuriais buvau linkusi susitikinėti. Jis nebuvo plačių pečių ir raumeningas, tik liesas ir tvirtas. Hm, „tvirtas“ – geras žodis. O ar minėjau jo tatuiruotes?.. Negalėčiau pasakyti, kas buvo ištatuiruota, bet ant rankos pastebėjau spalvotą piešinį.

Aš tatuiruočių neturėjau.

Galiausiai jo akys pasislėpė už nuleistų blakstienų. Jaučiausi sukręsta žvilgsnio, kuriuo jis ką tik nužvelgė mane nuo galvos iki kojų. Buvo neįjauku. Jeigu vaikinas taip tiriamai žiūri į mane, paprastai koketiškai nusišypsau. Dabar buvau sutrikusi. O tą akimirką, kai vyrukas vėl pažvelgė man į akis, jo žvilgsnis buvo deginantis – prilygo kūno glamonei. Bet tada jis nudelbė akis. Jaučiausi

apsvaigusi ir neabejotinai susijaudinusi, tad akimis nulydėjau jį, sukantį už vienos iš pertvarų, dalijančių galeriją į sekcijas.

– Kas jis toks? – mano miglos šydą galvoje perskrodė Džosės balsas.

Sumirksėjau ir atsigręžiau į ją. Turėjau atrodyti gerokai apkvaitusi.

– Net nenutuokiu.

Džosė kvilvai išsišiepė.

– Jis seksualus.

Kažkas sukrenkštė jai už nugaros.

– Ką nori tuo pasakyti?

Džosės akyse žybtelėjo šelmiškos kibirkštėlės, tačiau vos atsisukusi į savo susiraukusį partnerį, draugė nutaisė nekaltą veidelį.

– Žinoma, čia išreiškiau grynai estetinį požiūrį.

Breidenas suniurnėjo, bet tuojau tvirtai priglaudė Džosę prie šono. Ji nusišypsojo, ir aš nesusilaikiau neatsakiusi tuo pačiu. Breidenas Karmaiklas buvo dalykiškas, baimę keliantis verslininkas, jis nepūtė miglos į akis, tačiau Džoselinai Batler vis dėlto pavyko apvynioti jį aplink mažąjį pirštelį.

Manau, gurkšnodami nemokamą šampaną ir diskutuodami apie pasaulio naujienas ten prastovėjome apie valandą. Kartais, būdama su jais abiem, pasijusdavau nesmagiai – jie man atrodė tokie protingi ir apsiskaitę. Retai kada galėdavau pridurti ką nors išmintingo ar įdomaus, tad tiesiog juokdavausi ir mėgavausi tuo, kaip jie moka traukti vienas kitą per dantį. Kitaip jausdavausi, kai su Džose būdavome tik dviese. Džosę pažinojau geriau nei Breideną, tad buvau įsitikinusi, kad ji nenorėtų, jog apsimesčiau tuo, kuo nesu. Tai buvo malonus mano gyvenimo pokytis.

Vienu kitu žodžiu persimesdavome ir su kitais parodos svečiais, žinoma, stengdamiesi neatrodyti sutrikę dėl tokio susi-

domėjimo menu. Po valandėlės Džosė įbedė į mane atsiprašomą žvilgsnį.

– Mums jau laikas, Džo. Atsiprašau, bet Breidenas laukia susitikimas anksti ryte, – pastebėjusi mano nusivylimą, ji papurtė galvą. – Na, gerai... Aš pasiliksiu. Breidenas gali eiti, o aš liksiu čia.

Ne. Tikrai ne. Aš jau ne kartą buvau atsidūrusi panašiose situacijose.

– Džose, keliauk namo su Breideniu. Man viskas gerai. Nuobodu. Bet jaučiuosi gerai.

– Ar tikrai?

– Tikrų tikriausiai.

Ji švelniai spustelėjo man ranką ir įsikibo į Breideną. Jis linktelėjo man, o aš nusišypsojusi palinkėjau gero vakaro. Žvelgiau jiems įkandin – kaip žingsniuoja per galeriją į drabužinę, kur kabėjo svečių paltai. Breidenas buvo tikras džentelmenas – palaike Džosės paltą ir padėjo jį apsivilkti. Tada pabučiavo jai į pakaušį, o paskui ir pats apsirengė. Apsivijęs ranka jai pečius, palydėjo į šaltą vasario naktį, o aš likau stovėti galerijoje jausdama neaiškų skausmą krūtinėje.

Nuleidau akis į savo auksinį „Omega“ laikrodį, kurį per Kalėdas man padovanojo Malkolmas. Kiekvieną kartą, patikrinusi laiką, atsidusdavau suprasdama, kad vis dar negaliu jo parduoti. Tikriausiai tai pati brangiausia dovana, kurią buvau kada nors gavusi – pardavusi galėčiau padaryti stebuklus. Vis dėlto manyje ruseno viltis, kad santykiai su Malkolmu taps rimtesni, tad problema galėsiu išspręsti ir nepardavusi šio laikrodžio. Bet aš niekad neleidavau sau per daug įsisvajoti.

Buvo po devynių penkiolika. Šiek tiek padažnėjo pulsas. Ėmiau raustis padirbtoje „Gucci“ delninukėje stengdamasi rasti telefoną. Jokių žinučių. *Velniai rautų, Koulai.*

Kai nuspaudžiau mygtuką „siųsti“ ir priminiau paskambinti, kai grįš namo, pajutau liemeniu slystančią ranką ir užuodžiau miško ir odos kvapą, kurį skleidė Malkolmo losjonas po skutimosi. Avėjau penkių colių aukštakulnius, tad man nereikėjo pakelti galvos, kad pažvelgčiau jam į akis. Atsisukusi ir sutikusi jo žvilgsnį nusišypsojau tikėdamasi nuslėpti susirūpinimą dėl Koulo. „Dolce & Gabbana“ pieštuko formos raudona suknelė, kurią man Malkolmas nupirko per paskutinį apsipirkimą, išmokė mane gudrybių – ji iki tobulybės išryškino dailią figūrą. Man ji labai patiko. Nusiminčiau, jei ir ją reikėtų įtraukti į daiktų, parduodamų „eBay“, sąrašą.

– Štai kur tu. – Malkolmas nusišypsojo, jo rudos akys nušvito, o prie kampučių susimetė patrauklios raukšlės. Vešliuose tamsiuose plaukuose, kur ne kur švietė seksualios žilų plaukų sruogos. Jis visada vilkėjo kostiumus, ir šis vakaras nebuvo išimtis – buvo išsirinkęs rafinuotą „Savile Row“ siuvinį. – Maniau, šįvakar atvyks tavo draugai, kitaip nebūčiau palikęs vienos.

Tai išgirdusi nusišypsojau ir priglaudžiau ranką prie krūtinės.

– Nesijaudink. Viskas gerai. Jie buvo užsukę, bet turėjo išeiti anksčiau.

Užmečiau akį į vis dar delne laikomą telefoną. Kur Koulas? Mano nerimas augo.

– Nusipirksiu vieną Bekos paveikslą. Eime drauge, apsimesk, kad jis nuostabus.

Sukikenau ir akimirksniu pasijutau blogai, tad prikandusi lūpą stengiausi juoką prislopinti.

– Kokia aš laiminga, kad nesu vienintelė, kuri nesupranta šio meno.

Malkolmas greitai nužvelgė galeriją, jo lūpų kampučiai linksmai virptelėjo.